

DE SPIEGEL VAN HET RECHT

John van den Heuvel

De spiegel van het recht

Een leven in de misdaad

Met speciale dank aan:
Mariëtte, Joël, Dion en Ramón

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2015

Fotoverantwoording

Telegraaf-archief: p. 14, 106, 118, 144, 188, 204

Privéarchief John van den Heuvel: p. 24, 34, 44, 56, 68, 82, 94, 132, 158, 172,
220, 236

© John van den Heuvel, 2015

© Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

Omslagbeeld: © Karoly Effenberger

Styling omslagfoto: Yce Sidibeh

ISBN 978 90 488 2679 7

ISBN 978 90 488 2680 3 (e-book)

NUR 330

www.uitgeverijcarrera.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Carrera is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord 7

1	Een brisante tip	15
2	Een stad in brand	25
3	Moord, verduistering en corruptie	35
4	ME voorwaarts!	45
5	De eerste deadline	57
6	Van landloper tot Miami Vice	69
7	Jij bent volgens mij helemaal geen Duitser	83
8	Een container pimento	95
9	John hoort niet meer bij ons	107
10	Nice to know	119
11	Witwassen in het huis van René Froger	133
12	Angstige momenten op Angel Place	145
13	‘U bent niet meer welkom in Suriname’	159
14	Wim Duisenberg, Pablo Escobar en Nederlandse pedofielen in Thailand	173

- 15 'Als je ook maar een letter over me schrijft,
vermoord ik je' 189
- 16 Het interview gaat niet door; Hingst is
doodgeschoten 205
- 17 Jorans moordmysterie en de gevallen engel 221
- 18 De balans 237

Register 251

Voorwoord

De spiegel van het recht

Het recht is een systeem van regels waarmee de mens de samenleving ordent. In het recht staat wat je wel en wat je niet mag. Soms staat er ook in op welke manier je iets moet doen. Veel regels zijn opgeschreven in wetten, andere regels zijn ongeschreven.

Toen ik in de herfst van 1980 als zeventienjarige havoscholer solliciteerde bij de Amsterdamse politie, was ik ervan overtuigd dat ik als agent een dienaar van het recht zou worden. Natuurlijk waren er ook triviale redenen om voor het politievak te kiezen, zoals de afwisseling en de spanning in dit werk. En, niet te vergeten, de zekerheid van een vaste betrekking. Aan het eind van de jaren zeventig was de jeugdwerkloosheid enorm. Een baan bij de politie was een felbegeerde baan voor het leven, hoewel werken in de journalistiek me ook fantastisch leek.

Mijn belangrijkste drijfveer was een beroep te zoeken dat paste bij mijn nogal sterk opspelend gevoel voor rechtvaardigheid. Noem het jeugdig idealisme of naïviteit, maar ik was er oprecht van overtuigd dat ik als agent het recht zou dienen. Na een lange sollicitatieprocedure, inclusief persoonlijkheidstesten, een sporttest en een uitgebreid

Ik had me nog het meest zorgen gemaakt om het antecedentenonderzoek. Een inspecteur van de Amsterdamse politie had gesprekken gevoerd op mijn middelbare school, het Sint Joriscollege, en kreeg daar vast te horen dat ik, eufemistisch uitgedrukt, geen gemakkelijke leerling was.

antecedentenonderzoek, viel ergens in het voorjaar van 1981 een dikke enveloppe met een aanstellingsbrief in de bus.

Ik was aangenomen als aspirant-agent van de gemeentepolitie Amsterdam en moest me op 1 juli 1981 melden bij het internaat van de politieopleidingsschool Noord-Holland aan de Sloterweg 700 in de hoofdstad. Samen met mijn moeder maakte ik een vreugdedansje door ons piepkleine keukentje in een flat in de Holstraat in de beruchte Eindhovense volkswijk De Bennekel. Ik had me nog het meest zorgen gemaakt om het antecedentenonderzoek. Een inspecteur van de Amsterdamse politie had gesprekken gevoerd op mijn middelbare school, het Sint Joriscollege, en kreeg daar vast te horen dat ik, eufemistisch uitgedrukt, geen gemakkelijke leerling was.

De scheiding tussen mijn moeder en stiefvader had er op vijftienjarige leeftijd een periode flink ingehakt. Van de een op de andere dag kreeg ik te horen dat de man, die ik tot dat moment als mijn echte vader beschouwde, in werkelijkheid mijn stiefvader was. Mijn biologische verwekker was een Marokkaanse handelsreiziger, die mijn moeder zwanger maakte maar nog voor mijn geboorte alweer uit haar leven verdween. Het kostte best wat tijd om dat allemaal te verwerken. Mijn school leed onder mijn verwarrende gevoelens. Een speciaal regime en zelfs een schorsing waren de gevolgen van mijn rebelse gedrag, dat de normale puberale houding van klasgenoten ver oversteeg. Nog kijk ik wel eens met enige gêne in het klassenboek uit die periode, dat ik overigens achteroverdrukte om mijn disproportioneel verzuim te verdoezelen. Ik durf de soms woedende

De gedachte dat ik als agent werkelijk alleen maar het recht zou dienen, bleek al snel tamelijk onnozel. Het politieapparaat was ook toen al een instrument voor politici, bestuurders en leidinggevenden met eigen agenda's, voorkeuren en ego's. Zoals ook de wapenspreuk op het uniform 'VIGILAT UT QUIESCANT' (hij waakt opdat zij rusten) nogal hoogdravend was.

commentaren van mijn docenten op mijn houding in de klas eigenlijk niet aan mijn opgroeiende kinderen te laten lezen.

De gedachte dat ik als agent werkelijk alleen maar het recht zou dienen, bleek al snel tamelijk onnozel. Het politieapparaat was ook toen al een instrument voor politici, bestuurders en leidinggevendenden met eigen agenda's, voorkeuren en ego's. Zoals ook de wapenspreuk op het uniform 'VIGILAT UT QUIESCANT' (hij waakt opdat zij rusten) nogal hoogdravend was. Toch kijk ik terug op ruim negen mooie jaren bij de Amsterdamse politie. In het eerste deel van dit boek beschrijf ik de opleiding in Amsterdam-Slovertvaart en mijn jaren bij de uniformdienst en het stafbureau Voorlichting en Publiciteit. In drie aparte hoofdstukken verhaal ik over mijn periode als undercoveragent, een spannende maar ook leerzame periode, die me een kijkje gaf in een wereld die ik tot dat moment alleen maar kende van misdaadfilms als *Scarface* en tv-series als *Miami Vice*.

Het politievak bleek voor mij geen baan voor het leven. Na een telefoontje in de zomer van 1990 van politieverlaggever Theo Kuijpers van *De Telegraaf* die me vertelde dat hij een vervanger zocht voor zijn vanwege pensioen vertrekkende college Bram Brakel, stapte ik over naar de journalistiek. Op 16 oktober 1990 ging mijn arbeidscontract in. Ik begon op de stadsredactie van de *Courant Nieuws van de Dag* met een brutosalaris van vierduizend gulden per maand, wat een fikse verhoging was ten opzichte van de achtentwintighonderd gulden die ik bij de politie verdiende.

Van agent naar politiereporter. Voor mij was dat wenen, maar ook voor de Amsterdamse politie, die het in eerste instantie maar lastig vond dat een korpslid plotseling overstapte naar de ‘krant van wakker Nederland’. Toenmalig perswoordvoerder Klaas Wilting schreef een waarschuwend stukje in de korpskrant. Politiecollega’s moesten ervan doordrongen zijn dat ik nu aan de andere kant zat. Deuren die tot dan toe voor me geopend waren, sloegen met een harde klap dicht.

Ronduit paniekerig was de reactie van de leiding van de infiltratieteams, waar ik tot mijn vertrek bij de politie deel van uitmaakte. Alle *safehouses* van de teams werden in alle-rijl ontruimd en opgedoekt. Tja, alsof ik de adressen van deze geheime politieonderkomens op de voorpagina van *De Telegraaf* zou verraden.

Enfin, een van de redenen om dit boek te schrijven, is dat ik bij het ter perse gaan precies vijftiengintig jaar verslaggever ben. Ik beschrijf niet alleen de opmaat naar mijn journalistieke loopbaan – de periode bij de Amsterdamse politie – maar ik probeer ook ontwikkelingen te schetsen in de misdaadhistorie. In een kwart eeuw veranderde het nodige, maar veel bleef ook hetzelfde. Ik maakte de groei van de georganiseerde criminaliteit mee en volgde ook de soms krampachtige pogingen van politie en openbaar ministerie om de misdaadtop stapjes voor te blijven.

De jaren negentig waren een roerige periode, met de dood van Klaas Bruinsma de opkomst van de Hakkelaar, de IRT-affaire rond Etienne Urka en de strafzaken tegen Desi Bouterse, kamper Kobus L. en Henk Rommy, alias de

Zwarte Cobra. Vanaf 2000 kregen de Hollandse netwerken een publicitair gezicht, mede dankzij namen als Sam Klepper, John Mieremet, Willem Holleeder, Willem Endstra, Dino Soerel en Stanley Hillis. Ze werden soms postuum BNC'ers, ofwel bekende Nederlandse criminelen, die tot op de dag van vandaag het misdaadnieuws bepalen.

De laatste jaren staan nieuwe criminele groepen op die nog gewelddadiger lijken dan de traditionele netwerken. Sinds 2012 slachten kopstukken die gemakshalve tot de Mocro-maffia worden gerekend, elkaar met zwaar vuurwapengeweld af. Vrouwen en kinderen worden daarbij niet ontzien. De term Mocro-maffia dekt overigens allerm minst de lading. De daders maken deel uit van fluïde groepjes, die soms gelegenheidscoalities vormen maar elkaar het volgende moment weer net zo makkelijk met Kalasjnikov naar het leven staan.

Het abstracte beeld dat ik als piepjong agentje ooit had van een strakke lijn tussen goed en kwaad, is na bijna tien jaar politiedienst en een kwart eeuw misdaadverslaggeving vertroebeld. Misdaadbestrijders hebben lang niet altijd het morele gelijk aan hun zijde en boeven zijn zeker niet in alle gevallen intrinsiek slechte wezens, die het louter verdienen te worden opgesloten. Regels en wetten – geschreven of ongeschreven – hebben vaak een keerzijde. Je zou het ook de spiegel van het recht kunnen noemen.

'VAN BRONCKHORST PRIMA KEUS FEYENOORD'

De Telegraaf

HET NIEUWS VAN ONS LAND

NO. 99.816

123E JAARGANG

HOOFDREDACTIE: MR. J.J.M. PARADIJS

DINSDAG 24 MAART 2016

€ 1,10

9 770564 100003

VERKLARINGEN VAN EX EN ZUSSEN GENADEKLAP

'Ons leven was een hel'

PAGINA T2

Tijdperk Holleeder lijkt echt voorbij

PAGINA T4

VROUWEN VLOEREN HOLLEEDER

OP JE MOOIEST MET 'S WERELDS NO.1'

KEURVOES
Nieuwste technologie
Voor de beste resultaten

OLAZ
of 2-in-1

Nu bij Kruidvat

Keuze uit het hele Olaz Regenerist.
Total Effects en Anti-Wrinkle assortiment*

40% Korting

*na exclusieve

Geldig van dinsdag 24 maart t/m zondag 5 april 2015

door John van den Heuvel

AMSTERDAM - Justitie denkt Willem Holleeder - die morgen voor de eerste keer te rechtstaat voor zijn veronderstelde betrokkenheid bij onderwereldmoorden - de genadeklap te geven dankzij niet eerder bekend geworden getuigenissen van zijn eigen zussen.

Het gaat om Sonja en Astrid Holleeder, die de rechte nieuw, uiterst belastend bewij-

materiaal verstrekten. De vrouwen zijn de afgelopen jaren naar eigen zeggen zo geterriseerd door hun eigen broer dat ze niet langer zwijgen.

Ook de weduwe van de in 2000 vermoorde crimineel Sam Klepse heeft verklaringen afgelegd over de moordpraktijken van de Neus. De drie getuigen schetsen een huiveringswekkend beeld. Hij is een psychopaat, het monster waar alle andere monsters bang voor zijn.

Elke maand

9,- 150 min

LG L70
0,- bijbestellen

Telfort

LG L70 is een 2-jarig contract met een 2-jarig contract. Telfort is niet aansprakelijk voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de LG L70. Telfort aanvaardt geen aansprakelijkheid voor schade van welke aard ook voortvloeiende uit het gebruik van de LG L70.

Telfort.nl
0900 1102
Telfort winkels

I

Een brisante tip

Het bereiken van een mijlpaal betekent ook terugkijken naar het verleden. Het jaar waarin ik mijn vijftienvijftigjarig jubileum als misdaadverslaggever vier, begint in maart van 2015 met een brisante tip. Als ik voor tv-opnamen voor het RTL4-programma *Op de vlucht* in Turkije ben, krijg ik een berichtje van Peter R. de Vries. ‘Kan ik je dringend even spreken?’, sms’t hij vanuit Nederland. De verhoudingen met mijn collega zijn weer verbeterd na een periode van bekoeld contact. Dit had vooral te maken met wat kritische opmerkingen over en weer betreffende misdaadonderwerpen als Joran van der Sloot, kindermoordenaar Koos H. en de opbrengsten van De Vries’ boek over de Heineken-ontvoering. In de zomer van 2013 besluiten we tijdens een etentje in Hilversum te proberen ons soms ronduit korzelig contact te verbeteren. ‘We hebben al genoeg vijanden,’ grappen we tegen elkaar. ‘Het heeft geen zin als we onderling ook nog eens ruzie maken.’ Een paar tafeltjes verder zitten RTL-directeur Matthias Scholten en een collega met gespitse oren. Wat zouden die met elkaar bespreken, zie je ze bijna denken. ‘Een nieuw misdaadprogramma?’, op-

Die middag onthult Peter een diep geheim dat tot dat moment slechts in zeer kleine kring bekend is. Astrid en Sonja hebben bij de recherche verklaringen afgelegd over de betrokkenheid van Willem Holleeder bij liquidaties. Hun broer zou een soort dodenlijst hebben samengesteld, waar de namen de laatste jaren een voor een van konden worden weggestreept.

pert Scholten, als hij even een hand komt geven. Grappig genoeg starten in 2015 inderdaad besprekingen met de RTL-top over een gezamenlijk crime-format. RTL-zenderbaas Erland Galjaard wil graag dat we samen het programma *Vermist* nieuw leven in blazen.

Maar daar gaat het sms'je van De Vries niet over, blijkt als ik hem een paar dagen later spreek op een parkeerplaats van het Mediapark in Hilversum. Bondig verklaart Peter de reden van zijn berichtje. Het verbaast me niet als hij vertelt al een hele poos contact te hebben met de zusters van Willem Holleeder. De Vries' vriendschap met de in 2003 vermoorde Heineken-ontvoerder Cor van Hout is bekend. Na diens dood ontfermde de misdaadverslaggever zich min of meer over Van Houts kinderen en bleef hij weduwe Sonja bezoeken, een zus van Willem Holleeder. Ook met Astrid Holleeder, een Amsterdamse advocate die al die jaren angstvallig iedere vorm van publiciteit meed, hield De Vries altijd contact.

Die middag onthult Peter een diep geheim dat tot dat moment slechts in zeer kleine kring bekend is. Astrid en Sonja hebben bij de recherche verklaringen afgelegd over de betrokkenheid van Willem Holleeder bij liquidaties. Hun broer zou een soort dodenlijst hebben samengesteld, waar de namen de laatste jaren een voor een van konden worden weggestreept. Cor van Hout, Robert ter Haak, Willem Endstra, John Mieremet, Sam Klepper, Thomas van der Bijl, Kees Houtman, allemaal zouden ze uit de weg zijn geruimd in opdracht van broer Willem. Andere namen, onder wie die van De Vries, prijken echter nog hoog op de lijst. Sandra den Hartogh, weduwe van de in 2000 vermoorde

topcrimineel Sam Klepper, heeft soortgelijke verklaringen afgelegd. Alle processen-verbaal van het drietal zijn vanwege de explosieve lading in eerste instantie in een politiekluis beland, maar worden binnen enkele dagen openbaar. Het openbaar ministerie wil de verhoren inbrengen als nieuw bewijs tegen de man, die al sinds begin jaren tachtig een *pain in the ass* is van iedereen die in Nederland ook maar iets met misdaadbestrijding te maken heeft.

De woorden van De Vries bezorgen me kippenvel. Ook ik heb immers een geschiedenis met Holleeder, waarover in latere hoofdstukken meer. ‘De zusters willen graag met je spreken,’ zegt De Vries. ‘Ze zullen je uitleggen waarom ze tot deze stap overgaan.’

‘Is dit iets voor je?’, grijnst De Vries nog. ‘Och, ik dacht het wel,’ grinnik ik. Wat een verhaal.

Twee dagen later zit ik in een Amstelveense flat aan tafel met de belangrijkste vrouwen uit het leven van Willem Holleeder. Bloedverwanten, maar ook vrouwen van wie hij dacht dat hij ze tot in het oneindige kon vertrouwen. Na een van beide zijden wat nerveus en ongemakkelijk begin, luister ik urenlang naar haast onwerkelijke verhalen over doodsb bedreigingen, moorden en afpersingen. Maar ook over wraak en het verbreken van een soort zwijgplicht, waardoor de vrouwen zich nu ernstig bedreigd voelen. Via een laptop hoor ik afgeluisterde gesprekken tussen Astrid, Sonja en hun broer. De man die drie jaar daarvoor uitgroeide tot ’s lands nationale knuffelcrimineel, raast, tiert en bedreigt zijn eigen zussen en neefje en nichtje met de dood. **VROUWEN VLOEREN HOLLEEDER** kopt De

Telegraaf een dag later over de hele voorpagina. Ook pagina twee, drie, vier en vijf zijn volledig ingeruimd voor mijn artikelen over de biecht van het jaar. 's Middags doet het doorgaans nogal zakelijke NRC Handelsblad het nog eens dunnetjes over met een interview door collega Jan Meeuws met Astrid Holleeder. Zij heeft er vanwege haar beroep als advocaat voor gekozen haar verhaal ook tegenover de NRC te doen. De krant is veelgelezen in de wereld van de rechterlijke macht en Astrid begrijpt dat ze haar opmerkelijke hulp aan politie en justitie heel goed moet uitleggen om geen problemen in haar werk te krijgen. 's Avonds schuiven De Vries en ik aan bij RTL Late Night. Fragmenten van de 'Holleeder-tapes' kantelen het beeld over Holleeder ook bij het grote publiek. Holleeders rol als columnist, praatjesmaker en hoofdgast van Twan Huys' College Tour komt meteen in een ander daglicht te staan.

De onthullingen slaan in als een bom en genereren ook veel aandacht van andere media. 'Ben je trots op deze primeur?', vraagt een collega. 'Trots is een verkeerd woord,' antwoord ik, vooral ook omdat ik echt wel besef dat de vrouwen – vermoedelijk op voorspraak van De Vries – er bewust voor kozen om via een groot medium als De Telegraaf hun verhaal te doen. Maar voldoening voel ik wel. De man die dacht als een soort god te kunnen beschikken over leven en dood en zelf altijd de dans leek te ontspringen, lijkt nu toch in zijn eigen val te zijn gelopen. Natuurlijk moeten rechters zich nog buigen over al het bewijsmateriaal. Iedereen is onschuldig tot het tegendeel is bewezen. Maar de kans dat Holleeder hiermee wekomt, acht ik erg klein. In feite is hij al levend begraven in de Extra Beveilig-

De man die dacht als een soort god te kunnen beschikken over leven en dood en zelf altijd de dans leek te ontspringen, lijkt nu toch in zijn eigen val te zijn gelopen.

de Inrichting in Vught, waar hij nog maar een uurtje per dag zijn isolatiecel mag verlaten. In de wetenschap dat het proces tegen hem zich nog vele jaren zal voortslepen, komt daar voorlopig geen verandering in.

Mijn jubileumjaar kenmerkt zich ook door een ander, heel wat minder aangenaam ijkpunt. De krant waar ik in oktober 2015 een kwart eeuw in dienst ben, verkeert net als veel andere mediabedrijven in zwaar weer. Als ik in mei 2015 in Rio de Janeiro met de taxi naar het vliegveld rijd, gaat mijn telefoon. Collega Joost de Haas, op dat moment adjunct-hoofddirecteur, meldt licht aangeslagen het vertrek van Sjuul Paradijs. ‘Hij heeft met de directie afgesproken verder geen mededelingen te doen,’ vertelt Joost. Een persoonlijk drama, voor de man die haast de vleesgeworden *Telegraaf* was, net zoals een aantal andere illustere namen uit het roemrijke verleden van de krant. Een maand later zit ik met De Haas op een terras van een hotel in Purmerend. Het gesprek gaat over de toekomst van de krant en de opvolging van Paradijs. Later spreek ik ook met Jan-Kees Emmer, op dat moment de tijdelijke vervanger van de algemeen hoofddirecteur. De twee dringen er bij mij op aan te solliciteren, wat ik na overleg met enkele raadgevers ook doe. Niet omdat ik mijn werk als misdaadverslaggever niet leuk meer vind, maar vooral omdat de teloorgang van de krant me aan het hart gaat en ik talloze mogelijkheden zie om de *Telegraaf Media Groep* weer nieuw elan te geven en gezond een ander tijdperk in te loodsen.

Net zo snel als de plannen worden beraamd, zijn ze weer ten einde. Ik meld de sollicitatiecommissie dat ik mij al-

leen kandidaat stel bij een unaniem vertrouwen van de redactie en een zeer ruim mandaat van de directie en raad van bestuur. Het eerste is geen probleem, blijkt uit de reacties van collega's en de redactieraad op mijn voornemen. De directie heeft echter andere plannen, waarna ik mijn kandidatuur weer intrek en Paul Jansen de vervanger van Sjuul Paradijs wordt.

En zo ga ik in oktober 2015 mijn zesentwintigste jaar als misdaadverslaggever in. Holleeder is nog niet veroordeeld, Dino Soerel hoort of hij levenslang achter de tralies blijft, motorbendes rukken op en de Mocro-maffia bereidt een nieuw offensief voor. Voor RTL werk ik inmiddels aan vier programma's. Naast RTL Boulevard, *Op de Vlucht* en *Ontvoerd*, probeer ik voor *Vermoord in het buitenland* nabestaanden van slachtoffers te helpen. Genoeg nieuwe uitdagingen dus.

Maar eerst terug naar de jaren waarin het allemaal begon. De basis van mijn loopbaan als misdaadverslaggever werd immers niet gelegd op de school voor journalistiek, maar op een onderwijsinstelling waar leerlingen in politie-uniform naartoe gingen en een jaar op een internaat verbleven. Aan een kwart eeuw misdaadverslaggeving gingen jaren van misdaadbestrijding vooraf. Een betere leer-school voor dit afwisselende, soms risicovolle maar prachtige vak van crimereporter, kon ik me niet wensen.

**En zo ga ik in oktober 2015
mijn zesentwintigste jaar als
misdaadverslaggever in. Holleeder is
nog niet veroordeeld, Dino Soerel hoort
of hij levenslang achter de tralies blijft,
motorbendes rukken op en de Mocro-maffia
bereidt een nieuw offensief voor.**

De lichting '81/3 op de dag van beëdiging op 6 augustus 1982.
Als enige vergat ik mijn uniformjasje.

Voor het eerst in uniform als achttienjarige aspirant-agent
van politie. (najaar 1981)

Een stad in brand

Wie in 1980 zijn omgeving vertelde bij de politie in Amsterdam te willen werken, werd meewarig aangekeken. Het gaf, wat gechargeerd, hetzelfde effect als een zeventienjarige nu zou zeggen in Mali of Irak bij de commando's te willen. De hoofdstad stond dat jaar letterlijk en figuurlijk meerdere keren in brand. Begin 1980 kondigde koningin Juliana aan dat zij op 30 april zou plaatsmaken voor haar dochter, kroonprinses Beatrix.

Op die dag vond in de straten van de binnenstad een ongekende explosie van burgergeweld plaats. Kroningsdag 1980 veroorzaakte niet alleen een lang etterende open wond bij de Amsterdamse politie, maar bij iedere Nederlander die de monarchie een warm hart toedraagt. Niet eerder werden ME'ers in de hoofdstad zo ongenadig en massaal belaagd door anarchistische demonstranten, krakers en relschoppers.

Twee maanden daarvoor was de prelude op het inhuldigingsgeweld ook al ontaard in een stadsguerrilla. Op vrijdagmiddag 29 februari namen krakers een hoekhuis aan de Vondelstraat, waar zij een week eerder door de politie

Kroningsdag 1980 veroorzaakte niet alleen een lang etterende open wond bij de Amsterdamse politie, maar bij iedere Nederlander die de monarchie een warm hart toedraagt. Niet eerder werden ME'ers in de hoofdstad zo ongenadig en massaal belaagd door anarchistische demonstranten, krakers en relschoppers.

uit waren gezet, met geweld opnieuw in bezit. Een peloton jonge ME'ers werd de straat uit gestenigd. De volgende ochtend constateerde hoofdcommissaris Sanders dat de krakers zulke hoge barricades hadden opgeworpen, dat bijstand van tanks van de Koninklijke Marechaussee onontbeerlijk was.

Ademloos keek ik in mijn Eindhovense jongenskamer een dag later op een kolossale Philips zwart-wittelevisie naar journaalbeelden van de ontruimingsactie, waarbij zelfs scherpschutters op de daken lagen. Deze eenheden, die anders slechts bij gijzelingen werden ingezet, moesten voorkomen dat demonstranten molotovcocktails naar de tanks zouden gooien. Die zouden door de aanzuigende werking van de motoren zomaar in brand kunnen vliegen.

Net zo gefascineerd keek ik naar de televisiebeelden van kroningsdag 1980. Urenlang leverden ME'ers bij de Blauwbrug en later op het Rokin slag met relschoppers. Nog spannender waren de toen omstreden radio-uitzendingen van de VARA, waarbij stadsreporters als Stan van Houcke vanaf de barricaden nogal opruiend verslag deden. Na die dag wist ik het zeker. Ik wilde eigenlijk al van kinds af aan bij de politie, maar als ik dat vak echt wilde leren moest ik bij het korps in mijn geboortestad zijn. In de herfst van 1980, een paar weken voor mijn achttiende verjaardag, knipte ik een bonnetje uit een wervingsadvertentie van de politie in de *Mikro Gids*, waarmee ik een informatiepakket en een sollicitatieformulier aanvraag. De opgestuurde folders hoefde ik eigenlijk niet meer te lezen. Mijn klasgenoot en schoolvriend, Tom de Wit, met wie ik in havo 4 had gezeten, ging mij voor en werd aangenomen.